

Øllgaard tog sin tårn, når han forstod, at det var hans pligt at gøre en indsats, og når han var klar over, at det var hans viden og arbejdskraft, man ønskede at anvende, og så gjorde han sig aldrig kostbar.

Det ville imidlertid have været unaturligt for ham blot at tænke på at trænge sig på.

Han betragtede sin deltagelse i det offentlige liv som et offer, men ikke som et offer, der skulle gøres blæst af, og endnu mindre som et martyrium.

Det var den ånd, der prægede ham, da han den 3. april 1939 mødte i folketinget med en omfattende og afklaret viden og straks blev betroet vigtige opgaver.

Jeg kan bl. a. henvide til hans indsats på skattelovgivningens område.

At Olav Øllgaards parti — venstre — havde tillid til ham fremgår også af, at han var medlem af sin gruppes bestyrelse; men det var ikke blot i sit eget parti, han blev mødt med tillid. Den blev vist ham fra alle sider, især fordi hans dybe menneskelige forståelse gjorde os så trygge i samarbejdet med ham.

Olav Øllgaard blev en af de skikkelser, der på god måde førte sin stands bedste egenskaber ind i tingets arbejde. Vi vil savne ham og hans virke, og vi vil bevare og ære hans minde. (F. 1959-60,  $\frac{6}{10}$  sp. 20).

---